

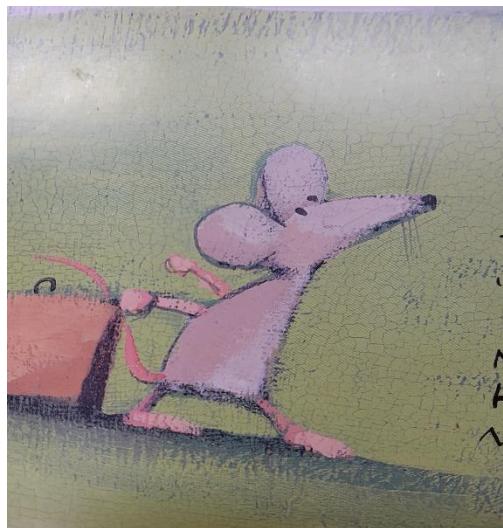
SVJETLAN JUNAKOVIĆ

DOME, SLATKI DOME

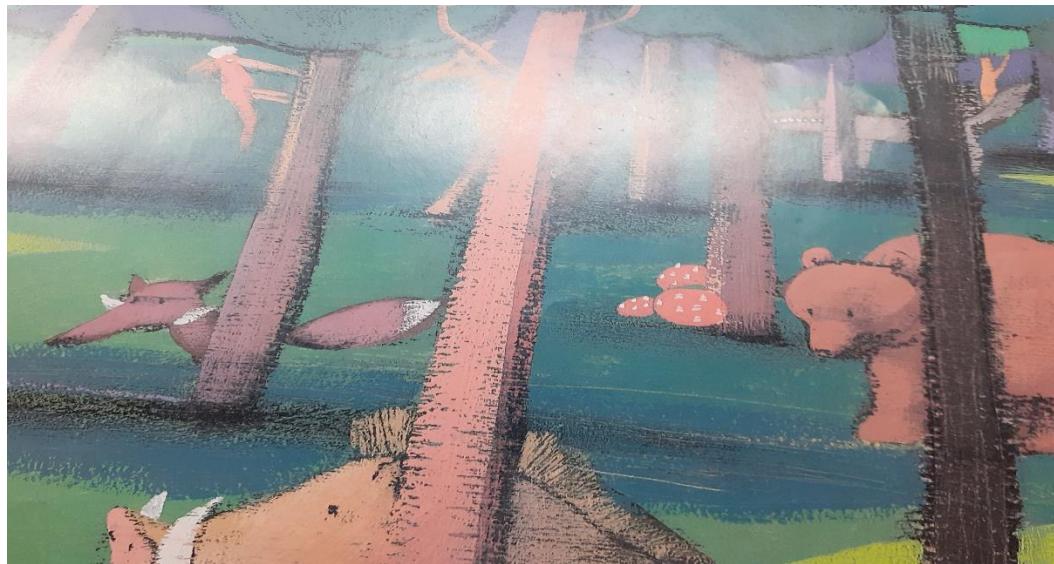
Jednog sam jutra odlučio otici iz svojega grada. „Svijet je velik“, rekao sam.
„Možda ću naći i neko bolje mjesto za život.“

„Kako je mračno pod tim krošnjama“, pomislio sam zaustavivši se pred šumom.
„Tko zna kakve životinje tu žive?“

No sova je huknula: „Samo hrabro naprijed!“, i ja sam nastavio put.

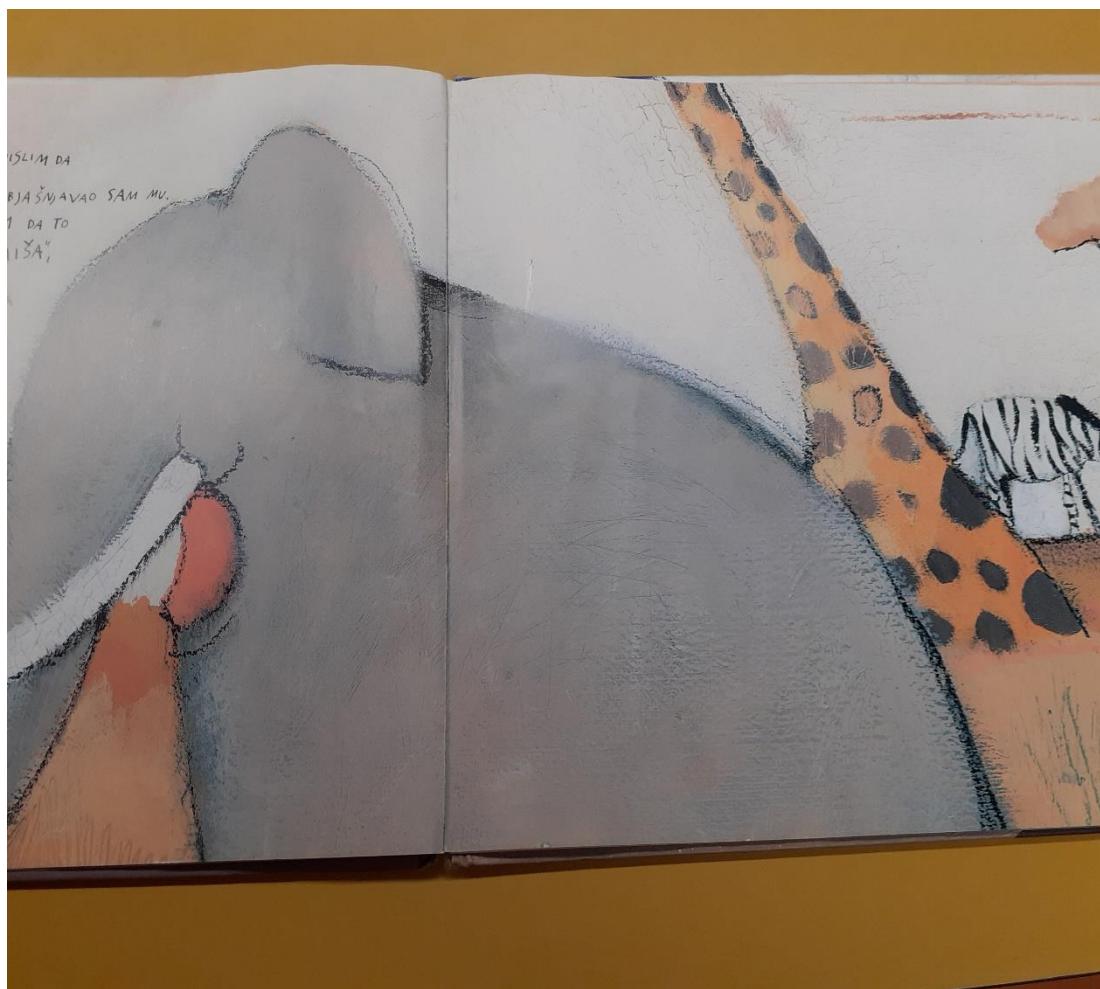
Šuma je postajala sve gušća, gušća i pretvorila se u pravu prašumu. Već sam pomislio da neću znati izaći iz nje, no onda sam sreо majmuna koji me poveo sigurnim putem.

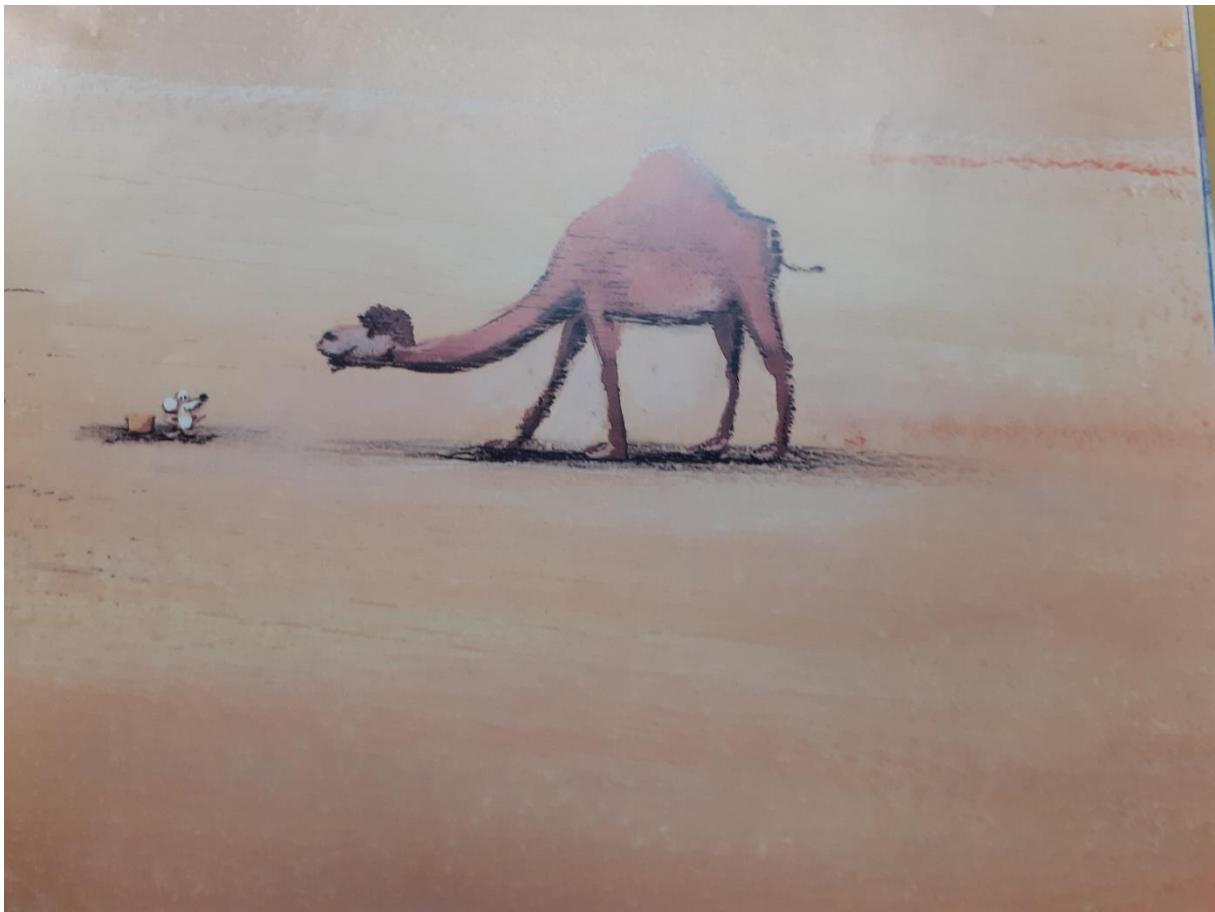
„Hej, mali!“ – rekao mi je slon. „Mislim da si zалutao.“

„Tražim zgodno mjesto za život“, objašnjavao sam mu. „Ovo je savana, a siguran sam da to nije baš dobro mjesto za gradskoga miša“, rekao je i podigao me na leđa.

Do ruba savane putovao sam na slonovim leđima.

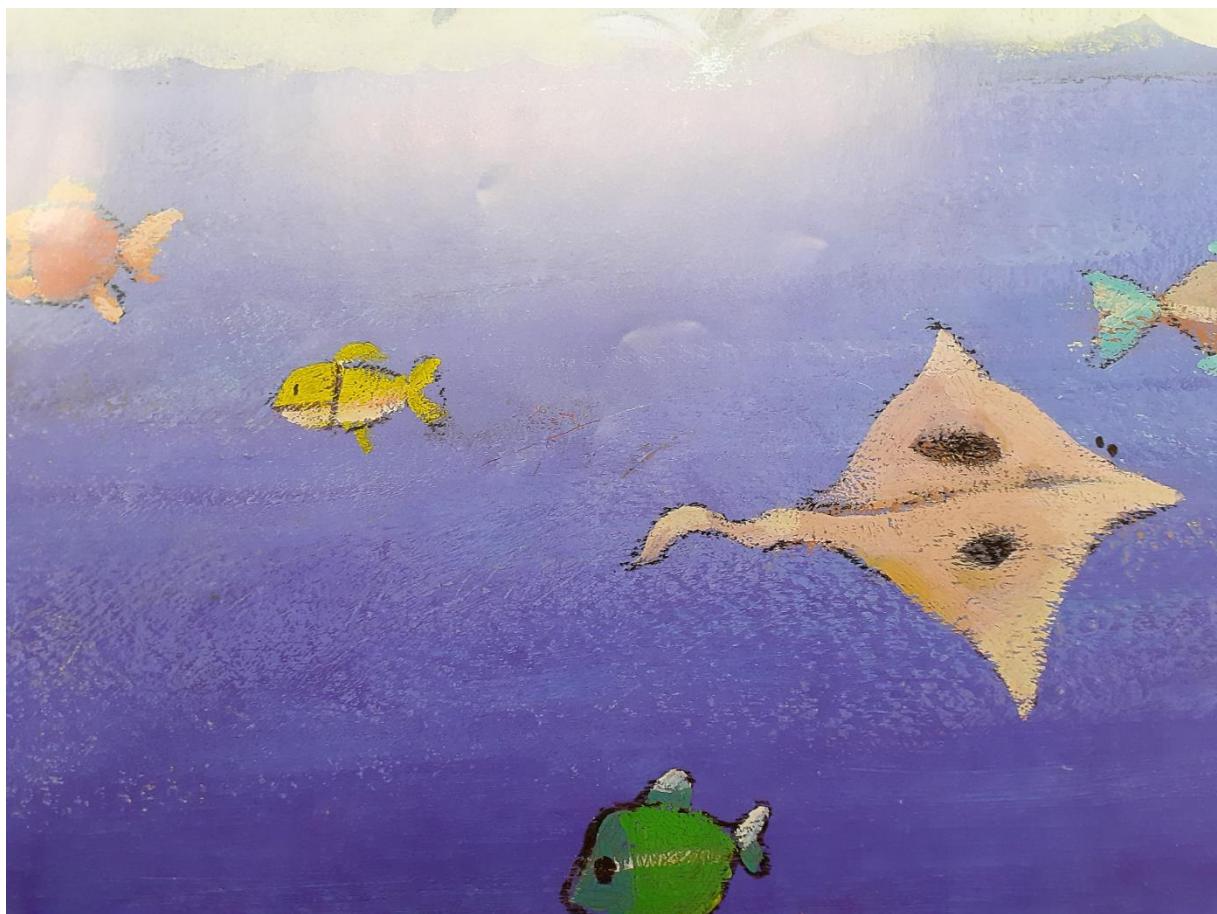
Čuo sam već za pustinju, ali nisam znao da je tako pusta. Sreo sam tamo jednu devu, no ni s njom nisam dugo razgovarao. Žurio sam dalje žedan i već pomalo umoran.

Stigavši do rijeke, sjeo sam na kovčeg i malo se odmarao. „Nema ničega ljestvog od rijeke, zar ne?“ – rekao je krokodil. „Da“, rekao sam , no nisam bio siguran da to i mislim. Premda je izgledao prilično strašno, krokodil je bio ljubazan i otkrio mi gdje mogu pronaći čamac.

Rijeka me odnijela do mora. „Divno je more“, razmišljaо sam veslajući, „možda je to pravo mjesto za mene.“ Zaronivši, shvatio sam da nije.

Opet sam veslao. Ali more je golemo i nije ga lako prijeći. Kad sam stigao do zemlje pingvina, već sam se zaželio svojega doma. Usred svega tog leda misao na moj dom bila je topla i grijala me.

Umoran i tužan sjeo sam na brežuljak. Razmišljaо sam kamo dalje, kad je do mene doletjelo jato ptica. Nisam odmah prepoznao Lu, pticu iz mojega susjedstva koja se upravo vraćala s juga.

„Ja ћu te ponijeti kući“, rekla je. „Nismo daleko.“

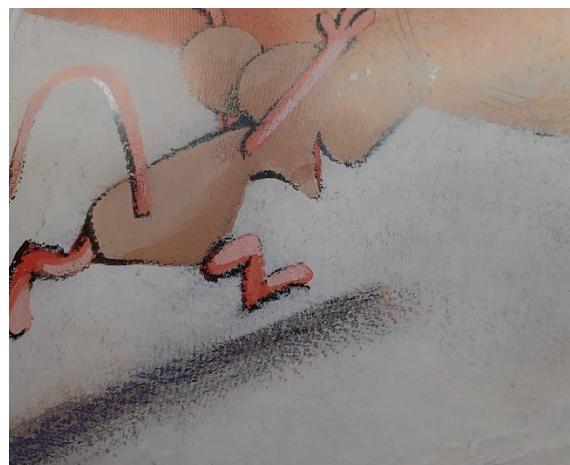
I poletjela je u desni kut knjige.

O, kako sam bio sretan kad sam opet ugledao svoj dom. Skočio sam triput tako silno da sam se samome sebi čudio.

Bio sam jako umoran... I sad nisam siguran jesu li moji novi prijatelji došli k meni ili sam ih samo video u snu jer san me obuzimao, dubok i sladak i još sam samo stigao reći:

„LAKU NOĆ.“

e-lektiru prema originalnoj priči napisala Nada Slišković